

[Henry Christensen.]

nemføre det; der vil ikke komme nogen forøget tilgang til gymnasierne. Selvfølgelig vil der det.

Jeg håber forøvrigt, at vi nu for alvor kan få gang i udvalgsarbejdet vedrørende dette forslag om uddannelsesfonden — vi kom jo ikke ret langt sidste år — og jeg kan i hvert fald for mit vedkommende sige, at vi ønsker, der kan komme en realistisk behandling, så vi kan få klaret tingene, og så vi kan finde frem til en løsning af de påtrængende problemer, vi her står overfor.

Hvidberg: Hvad angår selve sagen, er det mig en glæde at fastslå, at mit parti har en positiv indstilling til tanken om at give de studerende — her sagt i videre forstand: de unge, som er under uddannelse, men som ikke har nogen forsørger eller selv har midler til at bekoste deres uddannelse — en virkelig økonomisk støtte. Mit parti har vilje til nu at få denne sag, som vi betragter som overordentlig stor og vigtig, bragt til en løsning, når det kan gøres på en fornuftig måde.

Ser man nu på den del af den under uddannelse værende ungdom, som vi plejer at kalde studenterne, akademikerne — det er jo dem, jeg har mest kendskab til, men noget lignende gælder vel også nogenlunde andre klasser — må jeg indrømme, at man undertiden i sin gerning på universitetet får kendskab til tilfælde, der nok kan skære en i hjertet, og at mange af studenterne trods stor nøjsomhed rent ud sagt er meget fattige. Ved den såkaldte studenternes rigsdag, som sidste weekend blev afholdt her i København, skildrede Studenterrådets formand, stud. theol. Olav C. Lindegaard, den dystre baggrund for denne konference. Der blev endog talt om faren for en økonomisk og åndelig proletarisering af studenterne, men så blev det tillige nævnt, at studenternes levestandard er så høj som nogensinde før. Ja, dette hænger efter min mening sammen med, at mange studenter har erhvervsarbejde ved siden af deres studium, og her står man i virkeligheden overfor et af de vanskeligste — og man kan også sige sørgeligste — problemer for vore 2 universiteter og vore læreanstalter, tildels også seminarierne.

Det konservative folkepartis ordfører

ved sidste førstebehandling, daværende medlem af det høje ting hr. Karl Olsen, kom også ind på den sag og talte derunder om, at man ikke skulle betragte det som særlig sørgeligt, at de unge havde et sådant erhvervsarbejde, for det gav dem menneskekundskab. Jeg vil naturligvis ikke fragå, at der i visse tilfælde kan være noget gavnligt for de studerende i at have beskæftigelse også udenfor studietiden, men forholdet er jo det, at mange gange er det ekstraarbejde, de har, af en sådan art, at det ikke har den mindste forbindelse med deres studium. Man kan også opstille det spørgsmål, hvorvidt det hele ikke er et tidsfænomen — det nævntes også ved denne studiekonference fornylig — at altså alt dette arbejde, denne anvendelse af studenters arbejdskraft, en skønne dag forsvinder for dem, og hvad så? Men det alvorligste, det værste ved det er nu under alle omstændigheder dette, at det i høj grad svækker og udtønder et studium, at man røver de bedste læsetimer fra studiet. Enhver kender jo faren, og undertiden ser man også denne fare lyslevende for sig i skikkelse af en noget smalsporet manuelt studerende, som i grunden ikke i de år kender andet mål end blot at få indterpet de kundskaber, han skal aflevere til eksamen. Og et problem, som ikke har været nævnt, men som jeg synes vi må tale lidt om, også i udvalget, er: Vil tildelingen af studiemidlerne kunne få studenten til at give afkald på sine ekstraindtægter, der måske beløber sig til 3 000—4 000 kr.? Man hører om studenter, der uden egentlig at behøve det har et sådant arbejde ved siden af, og at nogle af dem synes, at det ligesom hører med i deres selvhævdelse; det skal en student nu engang have. Dette spørgsmål må vi tage op, tror jeg, og man må også rette det til de studerende. Jeg for mit vedkommende har den opfattelse, at mange, mange studenter hellere end gerne vil give afkald på det job, de slæber på som en byrde, fordi de virkelig har lyst til og interesse for det studium, de er sat til, og der er ikke tvivl om, at vi her må tilbage til den tid, da studenterne for alvor studerede. Ellers går de glip af altfor meget, og ellers bliver også deres berøring med, hvad jeg vil kalde den videnskabelige metode, i de år altfor ringe.